

sikring gælder ogsaa „ved Sejlads i Fiskerfartøjer uden for selve Fiskergerningen“. Under denne Sejlads er Fiskeren, der er Medlem af den ved Lov af 3. April 1900 oprettede Ulykkesforsikring for Fiskere, erstatningsberettiget hos Foreningen. Men efter de ærede Forslagsstilleres Forslag skal han nu tillige være erstatningsberettiget hos Fartøjets Ejer. Det kan dog sikkert ikke være Meningen, at han, om et Ulykkestilfælde rammer ham, skulde være berettiget til dobbelte Dagpenge, dobbelt Erstatning osv., nemlig baade fra Foreningen og fra Baadens Ejer. Men i alt Fald maatte Lovforslaget derfor have en Bestemmelse om, hvilket af de to Krav der i det givne Tilfælde bortfaldd, og hvilket der skal opretholdes. Overhovedet ser jeg ikke rettere, end at det vilde være ganske umuligt for Forsikringsraadet og for Ministeren at finde ud af Forholdet mellem de to Love, komplet umuligt at finde ud af, hvor det var denne Lov, der gjaldt, og hvor det var Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de andre Bestemmelser i Forslaget. Dette har jo tre Hovedbestemmelser, hvoraf de to ere Ulykkesforsikring for Søfolk og de for Landbrug. Om Forslagets Ordning af Forsikring ved Landbrug gælder det samme som ved Søforsikringen. Forslagsstillerne se, blandt meget andet, ganske bort fra alle tidligere Overvejelser om Udgiftens Fordeling og Paaligning og holde sig til den ganske vist næmeste, men ogsaa højst betænkelige Udvej, at enhver Arbejdsgiver i Landbruget har personlig den fulde Erstatningspligt for ethvert Arbejde af enhver mulig Art, han lader udføre ved fast eller ganske midlertidig Medhjælp. Herved opgave Forslagsstillerne ogsaa den Hovedbetragtning, der hidtil har været gældende, at man ved Forsikringens Udstrækning til Landbruget maa aabne ogsaa de Landarbejdere, der væsentlig arbejde for sig selv, Husmændene, Adgang til Forsikring. Efter de forelagte Regeringsforslag fra 1890—91 osv. og ogsaa Venstres Forslag senere vare Husmændene medinddragne under offentlig Forsikring, men de ærede Forslagsstillere have kappet los paa Husmændene, have ladet dem sejle deres egen Sø. — Jeg nævnede, at Forslaget har 3 Hovedbestemmelser. Den tredje ser ret ubetydelig og uskyldig ud, men den er dog meget væsentlig, og saa er den tillige ganske umulig. Den ser maaske ved første Øjekast uskyldig ud, og da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i sit Foredrag

kom til dette Punkt, gjorde han end ikke opmærksom derpaa, nævnte slet ikke den Ændring, der foreslaas i Lovens § 3 i Bestemmelserne om, hvem Erstatningspligten paahviler. Det lyder her: „Enkeltmand eller Selskab“ — den ærede Forslagsstiller gjorde opmærksom paa, at de havde føjet Stiftelse og Rederi til, men det har kun mindre Betydning — der staar alt-saa i Forslaget: „Enkeltmand, Selskab, Stiftelse eller Rederi, der beskæftiger Arbejdere i nogen af de i § 4 A. nævnte Virksomheder“. Hvad er da den væsentlige Ændring, der her foreslaas? Det er den, at der i den gældende Lov staar: „der som *Næringsvej*“ driver nogen af de nævnte Virksomheder. Efter den nugældende Lov er Enkeltmand erstatningspligtig over for de Arbejdere, han beskæftiger i sin Næringsvej, naar denne hører til en af de i Loven nævnte Virksomheder; Forslaget paalægger ham Erstatningspligt, naar han overhovedet beskæftiger Arbejdere ved nogen af disse Virksomheder. Hele den bestaaende Ulykkesforsikringslovs System falder med denne Ændring. Loven om Ulykkesforsikring for visse Arter af Arbejde er — ligesom Udlandets tilsvarende Lovgivning — bygget paa de Præmisses, at den moderne og farlige Industri skylder baade Arbejderne og Samfundet at antage sig sine forulykkede eller tilskadekomne. Den skylder Arbejderne det, fordi deres Sikring rettelig maa være en Del af deres Arbejdsaftale, naar de paa tage sig Arbejde i eifaringsmæssig farlige Erhverv. Og den skylder Samfundet det, fordi dette har Ret til at fordre sig fritaget for at tage sig af disse Invalidere. Det er en Pligt, Samfundet lægger paa visse, bestemte *Erhverv*, en Driftsudgift, der paalægges Stordriften, og som maa tages med i Beregningen af den, der anlægger eller driver saadan Forretning. Og samtidig kan den vedkommende Driftsherre overskue og beregne dette Forhold, saa han kan omsætte sin Risiko ved Ulykkestilfælde i Forretningen til en bestemt og overskuelig, aarlig Forsikringssum, en Driftsudgift, der maa kalkuleres som de øvrige. Men ved at slette Ordene „som Næringsvej“ kaste Forslagsstillerne Forsikringspligten over paa enhver Privatmand, der lader et vist Arbejde udføre uden at benytte Entreprenør, saaledes som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) ganske rigtig gjorde opmærksom paa, og i Modsætning til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der forklarede, at Forslaget ikke